

با لادن افشار یک نقاش ناشنوا

بوم نقاشی مونس تنهائیم

رشته گرافیک، به سرعت پله های ترقی را طی کرد و موفق شد در دانشگاه آزاد هنر و معماری تهران و در رشته نقاشی مدرک کارشناسی و کارشناسی ارشد خود را بگیرد.

اما توانمندی های او به همین جا ختم نمی شود. او در نشریات و مجلات مختلفی تصویرگری و طراحی می کند. تصویرگری و طراحی کتاب های داستان کودکان و نوجوانان، کیهان بچه ها، مجله دنیای زنان و بسیاری از مطبوعات کشور از جمله فعالیت های کاری او در سال های اخیر بوده است.

افشار طی سال های اخیر آثار نقاشی اش را در نگارخانه های زیادی به نمایش گذاشته است.

او هم چنین در نمایشگاه های نقاشی که هر سال به مناسبت های مختلف در کشور برگزار می شود، حضوری فعال دارد که از آن جمله می توان به شرکت در دو سالانه بین المللی نقاشی، نمایشگاه روز جهانی معلولان و... اشاره کرد.

این هنرمند معلول، از یک سال پیش به دلیل جدیت در انجام فعالیت های هنری موفق شد عضویت دائمی انجمن نقاشان ایران را از آن خود کند.

گلایه مند از بی مهری ها

لادن به عنوان یک هنرمند معلول ناشنوا که بسختی و با لکنت سخن می گوید، اگر چه نگاهش پر از امید و تلاش است و با حرارت و عشق از علایق کاری اش برای مان صحبت می کند، اما از برخی از برخوردها و بی مهری ها در جامعه دل پری دارد و می افزاید: یکی از مشکلات اصلی ما معلولان این است که هر کجا برویم برای گرفتن چیزی که حقمان است، باید کلی دوندگی کنیم و دست آخر هم به حقمان نرسیم؛ حتی اگر با وجود معلولیت مثل یک فرد عادی بدون هیچ ارفاقی برای آن کار مایه گذاشته باشیم.

است و این ادعا در لحظه گفتگوی مان با او بیشتر برایم اثبات شد.

لادن افشار متولد سال ۱۳۵۴ در شهر اهواز است. او مثل مردمان شهرش خونگرم و صمیمی است و آرام و با حوصله به سؤالات پاسخ می دهد.

لادن الگوی نمونه ای برای دختران و زنان جامعه ماست که معلولیت، نه تنها از او دختری دلسرد، ناامید و گوشه گیر نساخته بلکه در او انرژی و روح مضاعفی برای کار و فعالیت ایجاد کرده است.

خودش معتقد است اگر مثل بسیاری از دختران هم سن و سالش، دچار معلولیت نبود، شاید به این جا نمی رسید و این قدر توانمند نبود.

شاید گفتن این جمله که لادن به عنوان یک جوان معلول خیلی هنرمند و فعال است، در نگاه اول به یک شعار شبیه باشد، اما کارنامه کاری و فعالیت های هنری اش صحت این ادعا را کاملاً ثابت می کند.

او پس از گرفتن دیپلمش در

رنگ ها را به بازی می گیرد. طرح ها را در هم می آمیزد. نقشی از کلام بی صدا بر بوم نقاشی حک می کند. نقشی از امید، نقشی از عشق، نقشی از زندگی... سال هاست رنگ ها و بوم نقاشی، مونس لحظات تنهایی و بی همکلامی اش شده اند.

سال هاست که تک تک واژه های کلامش را در قالب رنگ ها و طرح ها بر صفحه نقش می زند و با کلام بی صدا با آدم های دنیای اطرافش حرف می زند.

معلول! ناتوان! چه واژه های حقیر و بی معنایی، در برابر او که سرشار از توانایی و انرژی است.

یاس و ناامیدی، کوتاه آمده اند در برابر این همه پشتکار و تلاش.

این ردپای لادن است. دختری که اگر چه به دلیل نوع معلولیتش به سختی سخن می گوید، اما هنری دارد که بسیاری از هم سن و سالان او از انجامش عاجزند.

او هنرمند توانایی است که معلولیت برایش مساوی با محدودیت نبوده

درخواست نابغه فیزیک جهان برای آغاز رقابت جدید فضایی

نابغه فیزیک جهان آغاز رقابت فضایی جدیدی با الهام گرفتن از ماجرا جویی های کریستوف کلمب در کشف دنیای جدید را خواستار شد.

استفان هاوگینگ نابغه فیزیک جهان با اشاره به پنجاهمین سالگرد تأسیس ناسا خواستار آن شد تا عصر جدیدی از رقابت های فضایی با رویکرد جدیدی آغاز شود.

وی در آغاز سخنرانی خود در دانشگاه جورج تاون گفت: در حال حاضر شرایط هم چون اروپای پیش از سال ۱۴۹۲ است. در آن دوران مردم بر این باور بودند سفر کریستوف کلمب در کشف دنیای جدید کاری بیهوده و هدر دادن پول و سرمایه کلان است. اما نتیجه کار چیز دیگری بود.

این نابغه ۶۶ ساله افزود: گسیل شدن در فضا در مقایسه با ماجراجویی کریستوف کلمب در کشف دنیای جدید تاثیر به مراتب عمیق تری خواهد داشت. این فرایند در صورت تحقق آینده بشر را دست خوش تغییر خواهد کرد.

هاوگینگ در این سخنرانی دور نمایی را متصور شد که طی آن اکتشافات فضایی طولانی مدت از جمله ساخت پایگاهی آزمایشگاهی در ماه طی ۳۰ سال آینده عملی شود.

بر اساس گزارش خبرگزاری فرانسه وی هم چنین خواستار آن شد تا سیستم پیش رانش جدیدی ارائه شود تا با استفاده از آن امکان سفر برای کشف سیارات دیگر در خارج از منظومه شمسی طی ۲۰۰ تا ۵۰۰ سال آینده فراهم شود.

منبع: روزنامه کیهان ۸۷/۳/۴
گردآورنده: ملیحه ابروانی

بین المللی به نمایش بگذارد.

معلول سربار نیست

لادن به واقع معتقد است دیگر زمان آن فرا رسیده که نگاه جامعه نسبت به معلولان دگرگون شود، او به تلاش هایی که در طی چند سال اخیر توسط معلولان برای تغییر این نگرش در جامعه صورت گرفته اشاره می کند و می گوید به نظر می رسد نگاه جامعه به معلولیت و فرد معلول، هنوز همان نگاه چند دهه پیش است و معلول را موجودی ناتوان می داند که به عنوان یک سربار، همیشه چشم به دست خانواده و جامعه دوخته است.

در حالی که حضور فعال معلولان در جامعه طی چند سال اخیر این نگرش قدیمی و نادرست را زیر سؤال می برد و من دوستانی دارم که به جرات می توانم بگویم که از بسیاری از هم سن و سال های عادی شان در جامعه فعال تر و موفق تر هستند.

لادن برای نمونه به تعدادی از دوستانش که با وجود داشتن معلولیت در رشته هایی هم چون طراحی صنعتی، صنایع دستی، نقاشی و... در مقاطع عالی دانشگاهی مشغول به تحصیل هستند، اشاره می کند.

لادن نمونه ای از دختران موفق جامعه ماست که داشتن معلولیت ظاهری نه تنها عامل بازدارنده ای برای او نشده، بلکه همین موضوع موجب شده است تا با جدیت بیشتری برای رسیدن به اهداف و آرزوهایش تلاش کند. او قطعاً در راهی که در پیش دارد موفق خواهد شد، زیرا همواره با تکیه بر امید و اراده پیش می رود.

و من در این میان با خود می اندیشم که برآستی چند نفر از ما اگر شرایطی مانند لادن داشتیم، چون او رفتار می کردیم.

منبع: روزنامه جام جم
۸۶/۱۱/۲۱
گردآورنده: جواد شیر محمدی

یکی از مشکلات اصلی ما معلولان این است که هر کجا برویم برای گرفتن چیزی که حقمان است، باید کلی دوندگی کنیم و دست آخر هم به حقمان نرسیم

او می گوید: دو سال پیش با سختی تلاش بسیار توانستیم در یکی از آموزشگاه های فنی و حرفه ای به عنوان مدرس مشغول به کار شوم. با وجود این که دو سال تا یک دنیا عشق و علاقه و راضی به اینکه به دانش آموزانی درس می دهم که شرایطی مثل خودم داشتند، در آنجا کار شریک اما دست آخر حتی یک ریال حقوق کم اما بابت این دو سال به من داده نشد ماهانه بابت این دو سال به من داده نشد و همیشه هم بهانه شان این بود که چون دچار معلولیت هستیم، همین که فرصتی پیش آمده تا بتوانیم در چنین جایی مشغول به کار شوم باید ممنون شان باشیم. افشار هم مانند بسیاری از معلولان جامعه ما از عدم اجرای قانون ۳ درصد سهم اشتغال معلولان در دستگاه ها و سازمان های دولتی گلایه دارد و معتقد است که حداقل بارها برای او به عنوان یک معلول اثبات شده این قانون ضمانت اجرایی ندارد. او می گوید تاکنون دو بار در امتحانات دبیری آموزش و پرورش شرکت کردم و با وجود نمره خوبی که در این آزمون کسب کردم، اما با هزار و یک بهانه که یکی از آنها معلولیتم بود، از دادن این کار به من امتناع کردند.

وقتی از او می پرسیم چه توقعی از جامعه و مسئولان دارد، می گوید: هیچ. اما نگاهش یک دنیا حرف برای گفتن دارد.

او می خواهد مسئولان و همه مردمی که به نوعی در جامعه مانند یک فرد عادی زندگی می کنند برای یک بار هم که شده خودشان را جای معلولان بگذارند و درک کنند آنها هم قبل از این که یک معلول باشند، انسانی هستند که به عنوان یک شهروند در این جامعه زندگی می کنند و کوچک ترین توقع آنها رعایت

عدالت و دوری از تبعیض گذاری هاست.

آرزوهای بزرگ
لادن آرزو و اهداف بزرگی در سر دارد که امیدوار است روزی این آرزوها به خود جامعه عمل ببوشند. مهم ترین هدف او در کارش این است که بتواند روزی آثار نقاشی اش را در یک نمایشگاه